



De husker, de har haft troen i hænderne

Af Jonas Dean Weisenberg, sognepræst Allsø og Næsbyhoved-Broby

Kirken Underviser har interviewet kunstneren Karsten Auerbach, som gennem de senere år har lavet en række spændende projekter, både installationer og billedkunst, i samarbejde med præster flere steder i landet.

Det er sundt som præst nogle gange at lade sig inspirere, ikke kun af andre præstekolleger, men også af helt andre faggrupper. I Hjallesø Provsti i Fyens Stift havde man for år tilbage et tilbagevendende projekt med kunstneren Karsten Auerbach. Det var i forbindelse med et projekt, der involverede op mod 200 konfirmander flere år i træk.

Derfor var det naturligt ham, jeg tog kontakt til,

da jeg skulle skrive en artikel om det gode samarbejde mellem kunstner og præst. For det, der kom ud af samarbejdet, var både fængende for os præster, men bestemt også for konfirmanderne.

Baggrunden for, at vi i sin tid besluttede at indgå samarbejde med Karsten Auerbach, var ønsket om at få en ny vinkel på nogle af de temaer, som er oppe at vende i de fleste konfirmandstuer. Et ønske om, at han kunne bidrage med noget, der kunne sætte et aftryk hos konfirmanderne, som de ville huske, når dagen var omme.

På mit spørgsmål om, hvad der fik Karsten til at gå ind i samarbejdet, svarede han »Jeg er en hverdagspraktiserende kristen, og så tænker jeg, at jeg som kunstner og menneske har noget anderledeshed og en mere sanselig tilgang, end præster ofte har«.

Karsten nævner også, at et godt samarbejde kræver et godt forarbejde. I enkelte tilfælde har

han allerede et lille års tid før afviklingen haft den første kontakte med underviseren om, hvad temaet skal være, hvilket rum skal kunsten være i, kirke eller sognegård, og hvad der ellers kan være af ønsker til resultatet.

Så det kræver også af os undervisere, at vi planlægger langt ud i fremtiden, at vi ved, hvilket specifikt tema eller hvilken bibelfortælling vi gerne vil belyse gennem kunst. »Jeg har været med til at lave kunstinstallationer og billedkunst om Treenigheden, ondskab og Moseloven, og for både minikonfirmander og konfirmander,« siger Karsten.

»Og så gør jeg altid det, når jeg præ-senterer der for børnene og får dem engageret i opgaven, at jeg sikrer, der er en wauw-effekt.«

Det var i hvert fald noget af det, jeg selv tog ved lære af i samtalen med Karsten, og som jeg, når jeg tænker tilbage på provstiprojektet, godt kan genkende. At materialet, de skal arbejde med, er imponerende. Skal de lave skrotkors, skal der være MEGET skrot, skal de male, skal der være MANGE farver. »Det skal være, så de gør store øjne og siger wauw. Det skal kalde på børnene i dem. Der skal være nok af materialerne. Det skal bugne, så børnenes fantasi bare begynder at arbejde, så snart de ser materialet,« siger Karsten.

Det kræver, at rummet er rigget til, inden de kommer, så de fra begyndelsen ved, at her skal ske noget særligt. Så de har en klar oplevelse af, at noget er anderledes. Det var i hvert fald for mig selv en vigtig pointe. At rummet skal indbyde til noget andet, end de er vant til.

»Materialet i hænderne gør, at de tænker med hænderne.«

»Det, kunsten kan«, siger Karsten, »er at teologiske temaer bliver gjort sanselige i en eller anden forstand. Hvor præster ofte taler, så vil jeg med den kunstneriske tilgang gerne, at kristendommen udleveres og mærkes. Materialet i hænderne gør, at de tænker med hænderne«. Samtidig fremhæver Karsten også, at kunsten, uanset

hvor gode konfirmanderne end er til at læse, og hvor gode de end er til at sidde stille, og hvad der ellers kan være i spil, så får de med kunsten en fælles tilgang til kunsten, netop fordi de får den i hænderne. Det er så konkret.

»De husker, de har haft troen i hænderne«, som Karsten citerer en af de præster han har arbejdet sammen med for at sige.

»Der er en anden del, der er lige så vigtig, nemlig at produktet bliver brugt, det kan være en udstilling i sognegården, eller at det inddrages i en gudstjeneste.«

En andet afgørende faktor, som Karsten fremhæver som vigtig, når kunsten inddrages i konfirmationsforberedelsen, er også, at det at skabe kunst kun er første del. Der er en anden del, der er lige så vigtig, nemlig at produktet bliver brugt, det kan være en udstilling i sognegården, eller at det inddrages i en gudstjeneste.

Jeg følte mig i hvert fald ramt, da han sagde, at han ikke altid oplever, at processen bliver tænkt helt til ende. Det konfirmanderne har arbejdet med, skal vises frem. »Jeg vægter altid, at man giver børnene en oplevelse af at hjælpe kirken, så nye mennesker kan forstå budskabet«, som Karsten udtrykker det. Når præsten bruger det, konfirmanderne har lavet, giver det en enorm anerkendelse.

Det sidste, Karsten understreger, inden vi runder af, er, at det er et samarbejde, og præsten skal være aktiv deltagende, når der males, tegnes, bygges mm. Som kunstner kommer han med nogle nye ideer, som er med til at sætte tanker i gang hos konfirmanderne. Men de tanker vækker også spørgsmål hos konfirmanderne og skaber spændende dialoger, som præsten skal være parat til at gå ind i.